

HOOFDSTUK EEN

Callahan en de vampiers

I

Vâar Callahan was ooit pastoor van een stadje geweest. Dat stadje had 'Salem's Lot' geheten, maar het stond nergens meer op de kaart. Dat kon hem niet veel schelen. Begrippen als 'realiteit' hadden niet veel betekenis meer voor hem.

Deze vroegere priester had een heidens voorwerp in zijn hand, een ivoren schildpadje. Er zaten een barstje in de bek en een kras in de vorm van een vraagteken op de rug, maar verder was het een heel mooi dingetje.

Heel mooi en heel krachtig. Die kracht lag als een elektrische spanning in zijn hand.

'Wat is het mooi,' fluisterde hij tegen de jongen die bij hem stond. 'Is het de schildpad Maturin? Ja toch?'

De jongen was Jake Chambers, en hij had een lange reis gemaakt, een grote lus beschreven, om bijna naar zijn beginpunt hier in New York terug te keren. 'Ik weet het niet,' zei hij. 'Ze noemt het de *sköld-padda*, en misschien kan het ons helpen, maar het kan niet de brand-schatters doden die daarbinnen op ons wachten.' Hij knikte naar de Dixie Pig en vroeg zich af of hij Susannah of Mia had bedoeld toen hij het vrouwelijk voornaamwoord 'ze' gebruikte. Ooit zou hij hebben gezegd dat het er niet toe deed omdat beide vrouwen zo nauw met elkaar verweven waren. Maar nu dacht hij dat het er wel toe deed, of er binnenkort toe zou doen.

'Zul je?' vroeg Jake aan de vâar, en daarmee bedoelde hij *Zul je doorzetten? Zul je vechten? Zul je doden?*

'Zeker,' zei Callahan rustig. Hij stopte het ivoren schildpadje met de wijze ogen en de kras op zijn rug weer in zijn borstzakje, waar hij

ook de extra patronen had voor zijn pistool, en gaf toen nog een klopje op het kunstig vervaardigde ding om er zeker van te zijn dat hij het niet zou verliezen. ‘Ik zal schieten tot de kogels op zijn of ik dood ben. Als ik geen kogels meer heb voordat ze me doden, sla ik ze met... met de kolf van het pistool.’

Het was zo’n korte onderbreking dat Jake er niets van merkte. Maar in die fractie van een seconde sprak het Wit tegen de eerwaarde Callahan. Het was een kracht die hij van vroeger kende, uit zijn jongensjaren, al hadden er een paar jaar met een verzwakt geloof tussen gezeten, jaren waarin zijn besef van die elementale kracht eerst vaag was geworden en toen helemaal verloren was gegaan. Maar die tijd was voorbij, het Wit was terug, en hij zei god dankie.

Jake knikte en zei iets wat Callahan amper hoorde. En het deed er ook niet toe wat Jake zei. Wat die andere stem zei – de stem van iets

(Gan)

wat misschien te groot was om god te worden genoemd – deed er wél iets toe.

De jongen moet verdergaan, zei de stem tegen hem. Wat er hier ook gebeurt, hoe het ook afloopt, de jongen moet verdergaan. Jouw rol in het verhaal is bijna uitgespeeld. De zijne niet.

Ze liepen langs een bord op een chromen statief (GESLOTEN VOOR PRIVÉ-BIJEENKOMST), en Jakes bijzondere vriend Oy dribbelde tussen hen in, zijn hoofd omhoog en grijnzend zodat je al zijn tanden kon zien. Boven aan het trapje greep Jake in de rieten tas die Susannah-Mio uit Calla Bryn Sturgis had meegebracht en haalde twee van de borden, de oriza’s, tevoorschijn. Hij tikte ze tegen elkaar, knikte toen hij het dof galmende geluid hoorde en zei: ‘Laat me de jouwe zien.’

Callahan bracht de Ruger omhoog die Jake uit Calla New York had meegebracht en nu daarheen had teruggebracht; het leven is een wiel en wij allen zeggen dankie. Een ogenblik hield de vâar de loop van de Ruger als een duellist tegen zijn rechterwang. Toen raakte hij zijn borstzakje aan, dat bol stond van de patronen en waar ook de schildpad in zat. *De sköldpadda.*

Jake knikte. ‘Eenmaal binnen blijven we bij elkaar. Altijd bij elkaar, met Oy tussen ons in. Bij drie. En als we eenmaal beginnen, stoppen we nooit.’

‘We stoppen nooit.’

‘Nee. Ben je klaar?’

‘Ja. Gods liefde voor jou, jongen.’

‘En voor jou, vâar. Een... twee... dríé.’ Jake maakte de deur open en

ze stormden samen naar binnen, naar het schemerduister en de heerlijke geur van vlees dat geroosterd werd.

II

Jake ging, dacht hij, een wisse dood tegemoet met in zijn gedachten twee dingen die Roland Deschain, zijn ware vader, had gezegd: *Gevechten die vijf minuten duren brengen legenden voort die duizend jaar leven. En Je hoeft niet gelukkig te sterven als het je tijd is, maar je moet tevreden sterven, want je hebt je leven van begin tot eind geleid en ka is onafwendbaar.*

Jake Chambers keek met een tevreden gevoel naar de Dixie Pig.

III

En ook met een helderheid als van kristal. Zijn zintuigen waren opeens zo scherp dat hij niet alleen het vlees rook dat geroosterd werd, maar ook de rozemarijn waarmee het was ingewreven. Hij hoorde niet alleen het kalme ritme van zijn ademhaling, maar ook het gemurmel van zijn bloed dat langs de ene zijkant van zijn hals omhoogging en langs de andere zijkant weer afdaalde naar zijn hart.

Hij herinnerde zich ook iets wat Roland had gezegd: *Zelfs het kortste gevecht, van het eerste schot tot het laatste lichaam dat valt, lijkt lang voor degenen die eraan deelnemen. De tijd wordt elastisch, rekt zich bijna tot in het oneindige uit.* Jake had geknikt alsof hij het begreep, maar hij had het niet begrepen.

Nu wel.

Het eerste wat hij dacht, was dat het er te veel waren – veel, veel te veel. Het waren er misschien wel honderd, dacht hij, en de meesten behoorden tot het soort dat vâar Callahan ‘lage mannen’ noemde. (Er waren ook lage vrouwen bij, maar Jake nam aan dat er in wezen geen verschil was.) Tussen hen in zag hij andere wezens, minder vlezig dan de lage *folken* en sommige zo dun als degenen, hun gezicht asgrauw en hun lichaam gehuld in een schemerige blauwe aura. Dat moesten vampiers zijn.

Oy stond bij Jakes voet. Zijn kleine vossenkop keek streng en hij jengelde diep in zijn keel.
Het geroosterde vlees dat ze roken, was geen varkensvlees.

IV

Altijd drie meter tussen ons in, vâar, had Jake op het trottoir gezegd, en toen ze het tafeltje van de maître d'hôtel naderden, liep Callahan ergens rechts van Jake, met de vereiste afstand tussen hen in. Jake had hem ook gezegd dat hij zo hard en zo lang mogelijk moest schreeuwen, en Callahan deed net zijn mond open om daarmee te beginnen, toen het Wit weer in hem sprak. Eén woord, maar dat was genoeg.

Sköldpadda, zei het.

Callahan hield de Ruger nog bij zijn rechterwang, maar nu stak hij zijn linkerhand in zijn borstzak. Hij was zich niet zo buitengewoon scherp bewust van zijn omgeving als zijn jonge metgezel, maar toch zag hij een heleboel: de orangerode elektrische fakkels aan de muren, de kaarsen op elke tafel in een glazen houder die lichter oranje was, de glanzende servetten. Aan de linkerkant van de eetzaal hing een wandkleed waarop ridders en hun dames aan een lange bankettafel zaten. Er hing hier een gevoel – Callahan wist niet goed waar het vandaan kwam, daarvoor waren de tekens en prikkels te subtiel – van mensen die tot rust kwamen na een beetje opwinding: een keukenbrand bijvoorbeeld, of een auto-ongeluk op straat.

Of een vrouw die een baby krijgt, dacht Callahan terwijl hij zijn hand om de schildpad sloot. *Dat is altijd goed voor een korte pauze tussen de amuse-gueule en het voorgerecht.*

‘Daar hebben we Gileads ka-mai’s!’ riep een opgewonden, nerveuze stem. Geen menselijke stem, daar was Callahan bijna zeker van. Het geluid was te *zoemerig* om menselijk te zijn. Hij zag een monsterlijk soort hybride van mens en vogel aan de andere kant van de zaal staan. Het wezen droeg een spijkerbroek met rechte pijpen en een wit shirt, maar de kop die uit dat shirt omhoogstak, was bedekt met gladde, donkergele veren. Zijn ogen leken net druppels vloeibare teer. ‘*Grijp ze!*’ schreeuwde dat gruwelijke, belachelijke ding, en het veegde een servet weg. Daaronder lag een soort wapen. Callahan nam aan dat het een vuurwapen was, maar het leek op het soort wapen dat je in *Star Trek* zag. Hoe noemden ze die dingen? Phasers? Stunners?

Het maakte niet uit. Callahan had een veel beter wapen, en hij wilde dat ze het allemaal goed te zien kregen. Hij veegde de couverts en de glazen kandelaar met de kaars erin van de dichtstbijzijnde tafel en rukte het tafellaken weg als een goochelaar die een truc doet. Het laatste wat hij wilde, was op het cruciale moment over het tafellaken struikelen. En toen stapte hij met een lenigheid die hij zelfs maar een week geleden niet voor mogelijk zou hebben gehouden op een van de stoelen, en van de stoel op het tafelblad. Eenmaal op de tafel hield hij de *sköldpadda* omhoog, met zijn vingers onder het platte onderschild, en liet hem aan alle aanwezigen zien.

Ik zou iets kunnen zingen, dacht hij. *Bijvoorbeeld 'Moonlight Becomes You' of 'I Left My Heart In San Francisco'.*

Op dat moment waren ze precies vierendertig seconden in de Dixie Pig.

V

Leraren die vaak tegenover grote groepen middelbare scholieren in de aula van een school staan, zullen je vertellen dat tieners, ook als ze net onder de douche vandaan komen, naar de hormonen ruiken die hun lichaam aan het produceren is. Elke groep mensen die gespannen is, wasemt een soortgelijke stank uit, en Jake, wiens zintuigen tot het uiterste waren aangescherpt, rook die geur. Toen ze het tafeltje van de maître d'hôtel waren gepasseerd (wat zijn vader altijd Station Chantage noemde), was de geur van de eters in de Dixie Pig nog zwak geweest, de geur van mensen die tot rust komen na wat opwinding. Maar toen het vogelwezen in de verste hoek begon te schreeuwen, kon Jake de eters nog beter ruiken. Het was een metaalachtige geur die genoeg op de geur van bloed leek om hem op te winden en op te hitsen. Ja, hij zag de Tweety-vogel het servet van zijn tafel wegvegen; ja, hij zag het wapen dat daaronder lag; ja, hij begreep dat Callahan, op die tafel, een gemakkelijk doelwit was. Toch maakte Jake zich daar minder zorgen over dan over het op-hitsingswapen dat Tweety's mond was. Jake bracht zijn rechterarm naar achteren om het eerste van zijn negentien borden te werpen en de kop te amputeren waarvan die mond een onderdeel was, maar toen bracht Callahan de schildpad omhoog.

Dat werkt niet. Niet hier, dacht Jake, maar al voordat hij die gedachte volledig in zijn hoofd had geformuleerd, begreep hij dat het

wél werkte. Dat merkte hij aan hun geur. Daaruit verdween de agresie. En de weinigen die aanstalten hadden gemaakt om van hun tafel op te staan – de rode gaten in het voorhoofd van de lage mannen en vrouwen gaapten hem toe, de blauwe aura's van de vampiers leken zich samen te trekken en te intensiveren – gingen weer zitten, en wel met een plof, alsof ze plotseling geen macht meer over hun spieren hadden.

'Grijp ze. Zij zijn degenen die Sayre...' Toen zweeg Tweety. Zijn linkerhand – als je zo'n walgelijke klauw een hand kon noemen – raakte de kolf van zijn hightechpistool even aan en viel toen weg. De schittering verdween uit zijn ogen. 'Zij zijn degenen die Sayre... S-S-Sayre...' Weer een stilte. Toen zei het vogel-ding: 'O sai, wat heeft ge daar voor prachtig ding?'

'Je weet wat het is,' zei Callahan. Jake liep door en Callahan, die had onthouden wat de jonge scherpschutter hem buiten had gezegd – *Zorg altijd dat ik je gezicht zie als ik naar rechts kijk* – stapte van de tafel af om met hem mee te lopen, de schildpad nog steeds hoog geheven. Hij kon de stilte in de kamer nu bijna proeven, maar...

Maar er was nóg een kamer. Rauw gelach en schorre, uitbundige kreten – zo te horen werd daar een feest gevierd, en het was dichtbij. Links. Achter het wandkleed met de ridders en hun dames aan de bankettafel. *Er is daarachter iets aan de gang*, dacht Callahan, *en dat is vast niet het kaartavondje van de buurtvereniging.*

Hij hoorde Oy snel en diep ademhalen met zijn grijnzende snuit, een perfecte kleine machine. En hij hoorde nog iets anders. Een hard ratelend geluid met een dof, snel gekklik daaronder. Bij het horen van die combinatie klemde Callahan zijn kaken op elkaar en voelde hij dat zijn huid ijskoud werd. Er verborg zich iets onder de tafels.

Oy zag de naderende insecten het eerst. Hij verstijfde als een jachthond die een punt maakt, zijn ene poot opgetrokken, zijn snuit naar voren. Een ogenblik bewoog van hem alleen de donkere, fluweelachtige huid van zijn snuit, die zich eerst wegtrok om de opeengeklemd naaldscherpe tanden te laten zien, zich toen ontspande om ze te verbergen en zich ten slotte weer wegtrok.

De insecten kwamen eraan. Wat ze ook waren, de schildpad Maturin in de opgeheven hand van de vâar had geen enkele betekenis voor hen. Een dikke kerel in een smoking met geruite revers sprak zwakjes, bijna vragend, tegen het vogel-ding: 'Ze zouden niet verder komen dan hier, Meiman, en ook niet weggaan. Er is ons gezegd...'

Oy sprong naar voren, grommend tussen zijn opeengeklemd tanden door. Het was beslist een on-Oyachtig geluid en het deed Cal-

lahan aan een ballonnetje in een stripverhaal denken: *Arrrrrrr!*

‘Nee!’ riep Jake. ‘Nee, Oy!’

Zodra de jongen dat uitriep, hielden het lachen en schreeuwen achter het wandtapijt abrupt op, alsof de *folken* daar plotseling hadden gemerkt dat er iets in de voorkamer was veranderd.

Oy trok zich niets van Jakes kreet aan. Hij beet drie van de insecten snel achter elkaar kapot. Het kraken van hun brekende rug-schilden klonk gruwelijk scherp in de nieuwe stilte. Hij probeerde ze niet op te eten. Met een snelle beweging van zijn nek en een grijnzend openen van zijn kaken gooide hij de dode insecten, die zo groot als een muis waren, de lucht in.

En de andere insecten trokken zich onder de tafels terug.

Hij is hierop gefokt, dacht Callahan. Misschien waren ooit, lang geleden, alle brabbeldassen hierop gefokt. Zoals ooit sommige terriërrassen erop gefokt zijn om...

Deze gedachten werden onderbroken door een schorre kreet achter het wandtapijt. ‘*Huums!*’ riep een stem, en toen een andere stem: ‘*Ka-huums!*’

Callahan voelde een absurde aandrang om *Gezondheid!* te roepen. Voordat hij dat kon roepen, of iets anders, hoorde hij plotseling Rolands stem in zijn hoofd.

VI

‘Jake, ga.’

De jongen draaide zich verbaasd naar vâar Callahan toe. Hij liep met gekruiste armen, klaar om de oriza’s weg te slingeren naar de eerste lage man of vrouw die bewoog. Oy was naar zijn voet teruggekeerd, al zwaaide hij zijn kop onophoudelijk heen en weer en schitterden zijn ogen bij het vooruitzicht van nog meer prooi.

‘We gaan samen,’ zei Jake. ‘Ze zijn overdonderd, vâar! En we zijn dichtbij! Ze hebben haar hierlangs gebracht... door deze kamer... en toen door de keuken...’

Callahan schonk hem geen aandacht. Terwijl hij de schildpad omhooghield (zoals je een lamp omhooghoudt in een diepe grot), draaide hij zich naar het wandtapijt toe. De stilte daarachter was veel erger dan het geschreeuw en het gorgelende, koortsachtige gelach. Het was een stilte als een gericht wapen. En de jongen was blijven staan. ‘Ga nu het nog kan,’ zei Callahan zo kalm mogelijk. ‘Ga naar haar

toe áls je kunt. Dit is het bevel van je dinh. Dit is ook de wil van het Wit.'

'Maar jij kunt niet...'

'*Ga, Jake!*

De lage mannen en vrouwen in de Dixie Pig, in de ban van de *sköld-padda* of niet, mompelden onbehaaglijk toen ze die kreet hoorden, en daar hadden ze ook alle reden voor, want het was niet Callahans stem die uit Callahans mond kwam.

'*Je hebt deze ene kans en die moet je aangrijpen! Vind haar! Dat bevel ik je als dinh!*

Jakes ogen gingen breed open zodra hij Rolands stem uit Callahans keel hoorde komen. Zijn mond viel ook open. Hij keek verbijsterd om zich heen.

In de seconde voordat het wandtapijt links van hen opzij werd gerukt, zag Callahan de zwarte humor ervan, iets wat iemand met een vluchtige blik niet zou opmerken: het vlees dat de hoofdgang van het banket vormde had een menselijke vorm; de ridders en hun dames aten mensenvlees en dronken mensenbloed. Het tapijt stelde een avondmaal van kannibalen voor.

Toen rukten de ouden die aan hun eigen maal hadden gezeten het walgelijke wandtapijt opzij en barstten uit in geschreeuw. Ze krijsden tussen de grote tanden door die hun misvormde monden voorgoed opensperden. Hun ogen waren zwart als blindheid, en op de huid van hun wangen en voorhoofd – zelfs op de rug van hun handen – woekerden wilde tanden. Evenals de vampiers in de eetkamer hadden ze een aura om zich heen, maar deze aura's waren giftig violet, zo donker dat het bijna zwart was. Ze kwetterden en sommigen lachten. Het leek wel of ze de geluiden niet zelf voortbrachten maar ze uit de lucht plukten als iets wat levend losgerukt kon worden.

En Callahan kende hen. Natuurlijk kende hij hen. Was hij niet door een van hen hierheen gestuurd? Dit waren de échte vampiers, Type Een. Ze waren verborgen gehouden en werden nu op de indringers losgelaten.

De schildpad die hij omhooghield, maakte geen enkele indruk op hen.

Callahan zag Jake bleek naar hen staren, zijn ogen glanzend van afschuw en puilend in hun kassen. Bij de aanblik van die monsters was hij helemaal vergeten wat hij kwam doen.

Zonder te weten wat er uit zijn mond zou komen voordat hij het zelf hoorde, schreeuwde Callahan: '*Ze maken Oy eerst dood! Ze maken hem voor je ogen dood en drinken zijn bloed!*

Oy blafte toen hij zijn naam hoorde. Jakes ogen werden blijkbaar

helderder, maar Callahan had geen tijd om nog langer op de jongen te letten.

De schildpad houdt hen niet tegen, maar hij houdt de anderen wel op een afstand. Kogels houden hen niet tegen, maar...

Met een déjà vu-gevoel – en waarom ook niet, hij had dit alles al meegemaakt in het huis van een jongen die Mark Petrie heette – stak Callahan zijn hand in de open kraag van zijn shirt en haalde het kruis tevoorschijn dat hij daar droeg. Het klikte tegen de kolf van de Ruger en bleef daar toen onder hangen. Van het kruis ging een felle blauw-witte schittering uit. De twee oude dingen die vooropgingen, hadden al op het punt gestaan hem te grijpen en in hun midden te trekken, maar nu trokken ze zich krijsend van pijn terug. Callahan zag dat hun huid siste en vloeibaar werd. Toen hij dat zag, voelde hij een wrede blijdschap.

‘Ga van me weg!’ riep hij. ‘Gods kracht beveelt het jullie! De kracht van Christus beveelt het jullie! Het *ka* van Midden-Wereld beveelt het jullie! *De kracht van het Wit beveelt het jullie!*’

Een van hen sprong toch naar voren, een misvormd skelet in een oeroud, met mos begroeid rokkostuum. Om zijn hals hing een of andere oude onderscheiding – een Maltezer kruis misschien? De vampier zwaaide met zijn hand, waaraan het lange nagels had, naar het crucifix die Callahan naar voren hield. Callahan rukte het op het laatste moment omlaag, en de klauw van de vampier vloog er een paar centimeter overheen. Zonder erbij na te denken dook Callahan naar voren en dreef de punt van het kruis in het geel perkamenten voorhoofd van de vampier. Het gouden crucifix ging erin als een roodhete pook in boter. Het ding in het bemoste rokkostuum slaakte een vochtige kreet van gekwelde ontzetting en strompelde achteruit. Callahan trok zijn kruis terug. Net voordat het oude monster zijn klauwen tegen zijn voorhoofd drukte, zag Callahan het gat dat zijn kruis had gemaakt. Toen sijpelde er een dikke, stroperige, gele materie tussen de vingers van de oude door. Zijn knieën bezweken en het wezen viel tussen twee tafels op de vloer. De andere vampiers deinsden er krijsend van schrik voor terug. Het gezicht van het ding was al naar binnen geklapt onder zijn verwrongen handen. Zijn aura doofde als een kaars, en toen was er alleen nog maar een plasje geel, vloeibaar vlees dat als braaksel uit de mouwen van zijn jasje en de pijpen van zijn broek stroomde.

Callahan liep met ferme pas op de anderen af. Zijn angst was weg. De schaduw van schaamte die over hem heen had gehangen sinds Barlow zijn kruis had afgepakt en gebroken, was ook weg.

Eindelijk bevrijd, dacht hij. Eindelijk bevrijd, grote god allemach-

tig, ik ben eindelijk vrij. En toen: Ik geloof dat dit de redemptie is, de verlossing. En dat is goed, nietwaar? Dat is heel goed.

‘G-hooi het weg!’ riep een van hen, zijn handen omhooggehouden om zijn gezicht te beschermen. ‘Akelig prul van de schapengod, g-hooi het weg als je durft!’

Akelig prul van de schapengod! Als dat zo is, waarom krimp je dan ineen?

Toen hij tegenover Barlow stond, had hij die provocatie niet durven beantwoorden, en dat was zijn ondergang geworden. Nu, in de Dixie Pig, richtte Callahan het kruis op het ding dat hem had durven toespreken.

‘Ik hoef mijn geloof niet in te zetten tegen zo’n ding als jij, sai,’ zei hij, en zijn woorden galmden door de kamer. Hij had de ouden bijna tot aan de boogpoort teruggedreven waardoor ze binnengekomen waren. Op de handen en gezichten van de vorsten waren grote donkere tumoren verschenen, die zich als zuur in het papier van hun oude huid vraten. ‘En ik zal zo’n oude vriend ook nooit weggoeien. Maar het wegstóppen? Welzeker, als je dat wilt.’ En hij liet het kruis in zijn shirt terugvallen.

Enkele vampiers kwamen meteen weer naar voren, hun monden opengesperd door hun grote tanden en verwrongen in een soort grijns. Callahan stak zijn handen naar hen toe. Zijn vingers (en de loop van de Ruger) gloeiden alsof ze in blauw vuur waren gestoken. De ogen van de schildpad gaven ook licht; zijn schild glansde.

‘Ga van me vandaan!’ riep Callahan. ‘De macht van God en van het Wit beveelt het jullie!’